
[2022-30-RE](#)

Causa 2022-30-RE

(Camps Solà c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 221-2022. Recurs d'empara

Aute del 13 de juny del 2022

BOPA núm. 75, del 22 de juny del 2022

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de maig del 2022, per la representació processal del Sr. Enric Camps Solà, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 30 de març del 2022, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb els "*drets a defensa, contradicció, a la jurisdicció i a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en Dret, per error i manca de lògica jurídica raonable en la fonamentació jurídica del Tribunal i pel dret a obtenir un pronunciament dels Tribunals fonamentat en dret i en fets provats, havent efectuat la Sala una valoració incorrecta de la prova, i una aplicació incorrecta de la Llei i de la seva pròpia jurisprudència*", i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i que retrotregui les actuacions al moment anterior al pronunciament de la Sala Administrativa;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Jean-Yves Cullet;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 16 de desembre del 2020, el Govern va adoptar una resolució mitjançant la qual confirmava la no renovació de la relació laboral del Sr. Enric Camps Solà amb el Centre de Formació Professional d'Aixovall com a professor tècnic del diploma d'ensenyament professional en secretariat multilingüe.

1.2. La representació processal del Sr. Enric Camps Solà va interposar una demanda contenciosa-administrativa contra aquesta resolució, i, el 29 de setembre del 2021, la Secció de Constencions-Administrariu 2 de la Batllia va dictar una sentència en què decidia desestimar aquesta demanda i declarar que la resolució governativa era ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

1.3. La representació processal del Sr. Enric Camps Solà va formular un recurs d'apel·lació contra la sentència de la primera instància, i, el 30 de març del 2022, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va acordar, mitjançant sentència, desestimar aquest recurs d'apel·lació. Aquesta sentència va ser notificada al recurrent el 12 d'abril del 2022.

1.4. El 3 de maig del 2022, la representació processal del Sr. Enric Camps Solà va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 30 de març del 2022, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb els "*drets a defensa, contradicció, a la jurisdicció i a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en Dret, per error i manca de lògica jurídica raonable en la fonamentació jurídica del Tribunal i pel dret a obtenir un pronunciament dels Tribunals fonamentat en dret i en fets provats, havent efectuat la Sala una valoració incorrecta de la prova, i una aplicació incorrecta de la Llei i de la seva pròpia jurisprudència*".

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- Després de reconèixer la competència del Tribunal Constitucional en el marc d'un recurs d'empara, el recurrent al·lega que l'objecte del seu recurs rau principalment en què es determini si l'aplicació directa de la disposició addicional primera de la Llei 1/2019, del 17 de gener, de la funció pública pot avalar constitucionalment l'acomiadament lliure del personal contractat successivament per l'Administració en règim d'eventual.

- Exposa que en el seu cas va ser contractat durant 12 anys mitjançant contractes successius de durada determinada sense que se l'informés d'un canvi de règim o de condicions contractuals.

- Amb l'aplicació de la disposició esmentada l'Administració ha canviat el seu règim de laboral a estatutari per eludir les seves responsabilitats i eliminar els drets laborals que li eren reconeguts amb l'aplicació de la Llei de relacions laborals davant de la disfunció de contractar personal eventual *in eternum* sense convocar l'edicte corresponent.

- Per tant, considera que l'aplicació d'aquesta disposició és il·lògica, no raonable i absurda.

- Així mateix, el recurrent retreu a la Sala Administrativa no haver-se pronunciat respecte de diverses qüestions plantejades en el marc del recurs d'apel·lació: la retroactivitat de la disposició addicional esmentada que és restrictiva de drets laborals adquirits; i, aquesta disposició addicional vulnera l'article 1 del protocol núm. 1 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, en el sentit que és desproporcionada respecte del seu dret a la propietat o d'un interès patrimonial legítim, la protecció del qual s'ha dut a terme per part de la Sala Civil en casos similars, així com per la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, ja que una successió de

contractes genera uns drets d'estabilitat i indemnitzatoris en cas de separació indeguda del servei.

- Considera que l'equiparació efectuada per la Llei entre un agent eventual i un treballador públic interí no pot afectar els drets adquirits i el principi d'irrenunciabilitat de drets.
- De fet l'article 114 de la Llei de la funció pública preserva aquests drets cas que l'interí s'incorpori com a indefinit.
- Conclou que la interpretació efectuada per la Sala Administrativa comporta un greuge discriminatori cap als treballadors que han suportat durant anys una concatenació de contractes temporals i comporta una ingerència imprevisible, arbitrària i desproporcionada dels seus drets, vulnerant diversos principis constitucionals com son la no irretroactivitat de les lleis restrictives de drets individuals i la seguretat jurídica, així com els drets a la propietat i al treball.
- També retreu a la Sala Administrativa no haver motivat la manca de necessitat d'interposar una acció incidental d'inconstitucionalitat demanada per ell.
- Seguidament, el recurrent al·lega que s'ha vulnerat igualment el seu dret a la jurisdicció en el seu triple vessant dels drets a l'accés a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i al procés degut, ja que en no haver-hi hagut cap notificació del canvi de règim contractual per part de l'Administració no va poder defensar els seus interessos en el moment de l'entrada en vigor de la Llei de la funció pública.
- Pel que fa a la valoració com a prova d'un correu electrònic que li hauria estat tramés per signar la resolució de nomenament, addueix que aquest correu no hagués hagut de ser tingut en compte, atès que no va quedar provat en les actuacions que l'hagués rebut efectivament (en qualsevol cas no va ser tramés a la seva adreça professional facilitada per l'Administració mateixa); retreu, a més, a la Sala Administrativa suplir la manca de prova en la seva intuïció i apreciació subjectiva, insinuant una intenció dolosa per la seva part.
- A més, tot i reconèixer les mancances en la notificació del nomenament i recordar que aquesta comporta la suspensió de l'eficàcia de l'acte administratiu, incongruentment no aplica aquesta conseqüència, declarant, per tant, que els terminis per reclamar els drets d'indemnització no havien preclòs.
- Així mateix, retreu a la Sala Administrativa haver mancat en la fonamentació de les al·legacions relatives a l'article 5.3 de la Llei del Cos d'Educació, perquè realitzava un nombre d'hores inferior a la jornada ordinària general.
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i que retrotregui les actuacions al moment anterior al pronunciament de la Sala Administrativa.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- En primer lloc, la Sala Administrativa exposa que el recurrent va començar a treballar al Centre de Formació Professional d'Aixovall, l'1 de setembre del 2008, en qualitat de professor tècnic del diploma d'ensenyament professional en secretariat multilingüe, mitjançant un contracte de durada determinada com a agent de l'Administració de caràcter eventual.

- Aquest contracte va ser renovat 11 vegades en les mateixes condicions. El darrer es va subscriure l'1 de setembre del 2018 i preveia com a data de venciment el 31 d'agost del 2019.

- El 5 de setembre del 2019 va ser nomenat funcionari interí, desenvolupant la mateixa tasca fins al 31 d'agost del 2020. Atès que l'1 de setembre d'aquest mateix any es va personar al seu lloc de treball però no se li va donar cap ocupació efectiva, el recurrent va comunicar al Govern el seu desistiment justificat.

- Seguidament, la Sala Administrativa precisa que d'ençà l'entrada en vigor de la nova Llei de la funció pública, l'1 de març del 2019, el personal de l'Administració General que a partir d'aquesta data estigués prestant servei en condició d'agent de l'Administració de caràcter eventual, passava a tenir la condició de treballador públic interí.

- Per tant, el recurrent va adquirir de forma automàtica la condició de treballador públic interí a partir de l'1 de març del 2019 (disposició addicional primera, apartat 3), quedant, per tant, sotmès al seu règim estatutari.

- Així doncs, un cop es va complir la data del seu darrer nomenament pel curs 2019-2020, i a manca d'un nou nomenament, el recurrent va perdre la condició de treballador públic de caràcter interí.

- L'article 112 de la Llei de la funció pública estableix que el cessament del personal interí no genera dret a indemnització, motiu pel qual el recurrent no pot pretendre que se li reconegui aquest dret.

- Sobre l'al·legació relativa a l'aplicació de l'article 5 de la Llei del Cos d'Educació, la Sala Administrativa considera que aquest article no és aplicable, perquè el recurrent va tenir sempre contractes laborals a temps complet i només seria aplicable a aquells casos en què s'han d'ensenyar matèries per part d'un professional tècnicament especialitzat en un sector concret.

- Conclou que, d'acord amb la Llei de la funció pública, el recurrent tampoc té dret a indemnització i que si bé la jurisdicció civil va admetre aquesta possibilitat, ho va fer quan els treballadors de l'Administració de caràcter eventual estaven sotmesos al Codi de relacions laborals, mentre que en l'actualitat se'ls considera funcionaris interins únicament sotmesos a la normativa de la funció pública, sense que es pugui considerar que el recurrent tenia un dret adquirit, o un dret a mantenir-se en el règim laboral, o a una indemnització futura en cas de renovació del seu nomenament.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El Tribunal Constitucional no és ni una tercera instància, ni un tribunal suprem, ni un tribunal de cassació.

3.2. El recurrent al·lega que les decisions impugnades de la jurisdicció ordinària vulneren els seus drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució, per tal com, segons el seu parer, estan mal fonamentades en Dret i resulten d'un raonament il·lògic i absurd.

3.3. També addueix que les disposicions legals que fonamenten aquestes decisions son retroactives i, per tant, contràries a l'article 3 de la Constitució.

3.4. En la seva sentència, la Sala Administrativa examina de manera detallada els arguments del recurrent i fonamenta la seva decisió de manera clara en la Llei de la funció pública en vigor. Així, constata que aquesta Llei ha modificat la naturalesa del contracte del recurrent i que les noves condicions no permeten la indemnització que demana.

3.5. La Sala Administrativa també precisa de manera clara que les indemnitzacions acordades anteriorment podien ser atorgades perquè la regulació dels treballadors eventuais contractats per l'Administració s'efectuava a través del dret laboral, circumstància que ha deixat d'aplicar-se des de l'entrada en vigor de la nova legislació.

3.6. La interpretació de les lleis correspon a la jurisdicció ordinària i en aquest cas el raonament de la Sala Administrativa està fonamentat en Dret i no està afectat per cap raonament il·lògic, absurd o arbitrari, per tant, aquest recurs d'empara està, des d'aquest punt de vista, mancat de contingut constitucional.

3.7. Pel que fa a l'argument relatiu a la retroactivitat de la nova Llei adduït pel recurrent, cal recordar que un recurs d'empara no pot fonamentar-se directament sobre l'article 3 de la Constitució.

3.8. En aquest cas, la Llei 1/2019, del 17 de gener, de la funció pública modifica les condicions de contractació dels professors no titulars a comptar de la seva publicació i s'aplica, doncs, a partir d'aquesta data sense cap efecte retroactiu.

3.9. En conclusió, aquest recurs d'empara està mancat de contingut constitucional i per aquest motiu ha de ser declarat inadmissible a tràmit.

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2022-30-RE interposat per la representació processal del Sr. Enric Camps Solà contra la sentència del 30 de març del 2022, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 13 de juny del 2022.

Josep-D. Guàrdia Canela Jean-Yves Caullet
President Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat

Dominique Rousseau
Magistrat